

šené pohledávky v přednostním pořadí z výtěžku za nemovitost v dražbě prodanou. To jest otázka právní, o které rozhoduje soud při rozvrhu nejvyššího podání.

Z vyložených důvodů bylo odůvodněnému dovolacímu rekursu vyhověno.

Čís. 16949.

Pořad práva.

Dohoda, podle které se zájemníci vůči obci zavázali, že budou přispívat na úhradu nákladů stavby vodovodu tak, že budou po určitou dobu platiti určité paušalované vodné, jest dohodou ve smyslu § 26, odst. 3, zák. č. 329/1921 ve znění § 16 zák. č. 77/1927 Sb. z. a n. O sporech z takovéto dohody mezi obcí a zájemníkem nelze rozhodovati pořadem práva.

(Rozh. ze dne 20. května 1938, R II 55/38.)

Srov. č. 7936 Sb. n. s.

Žalobou, kterou se žalující obec na žalovaných domáhala zaplacení příspěvků, k nimž se žalovaní zavázali podle dohody s obcí, soud první stolice odmítl pro nepřipustnost pořadu práva, kdežto rekursní soud zamítl námitku nepřipustnosti pořadu práva.

Nejvyšší soud obnovil usnesení soudu první stolice.

Důvody:

Nejde zajisté o to, že by obec jako podnikatelka při stavbě vodovodu nemohla v souvislosti s tímto podnikem uzavíratí soukromoprávní smlouvy, ať již smlouvy tržové, nebo o zápůjčku, či smlouvy o dílo a pod. Než v souzeném případě nejde o žádnou takovou smlouvu, nýbrž o ujednání obce jako veřejnoprávní korporace o prostředcích, které mají sloužiti k úhradě nákladů potřebných k stavbě vodovodu jako zařízení ve smyslu § 26 zákona ze dne 12. srpna 1921, č. 329 Sb. z. a n., a to z příspěvků, jimiž měla býti hrazena část nákladu z prostředků žalovaných zájemců ve smyslu uvedeného již místa zákona. Podle vlastního přednesu žalující obce a podle skutkového děje zjištěného v usnesení procesního soudu, jenž nebyl v opravném řízení změněn, byly ony příspěvky žalovaných smlouveny dohodou, a to tak, že žalovaní měli na úhradu nákladů pořízení vodovodu přispívatí ve formě paušalovaného vodného po dobu panácti let. Nemůže býti pochybnosti o tom, že tu jde o dohodu, jak ji má na mysli § 26, odst. 3, uved. zák. ve znění zák. č. 77/1927 (§ 16), v čemž jsou za jedno oba soudy. Nelze však souhlasiti s názorem rekursního soudu, že taková dohoda, kterou zákon jako takovou dopouští, je smlouvou soukromoprávní. Vždyť zde zájemci

přebírají na sebe úhradu části nákladů ze svých prostředků za obec a místo ní a takový závazek jejich je předpokladem povolení stavby, musí tedy býti přezkoumán s hlediska veřejných zájmů příslušným úřadem a povahou svou pak nahrazuje ono opatření správního úřadu, k němuž by jinak musilo dojít, kdyby k dohodě o příspěvcích nedošlo. Dohoda, která tu nastupuje místo správního aktu, jest a zůstává jako tento akt sám veřejnoprávním aktem a jako veřejnoprávní akt podléhá také kognici příslušných úřadů správních, jestliže se ukáže potřeba uvést je ve skutek; neboť také ještě v řízení nalézacím musí býti přihlédnuto k veřejnoprávním zájmům, jak tomu jest ostatně také ještě v řízení exekucním. Proto nejde tu o občanskoprávní věc, jak ji má na mysli § 1 j. n., a nezáleží na tom, zda snad v souzeném případě je povoláný správní úřad odchýlného mínění. Rozh. č. 11452 Sb. n. s. se žalující obec dovolává neprávem, protože v onom případě se vycházelo z předpokladu, že zřízení telefonní ústředny, o které běželo, není zařízením ve smyslu § 26 zákona č. 329/1921 Sb. z. a n., a že tudíž nešlo ani o dohodu, jak ji má na mysli odst. 3 dotčeného zákonného ustanovení.

Čís. 16950.

Jednání na oko (§ 916 obč. zák.) jest možné i tehdy, jestliže při něm spolupůsobil úřad, schválil-li však soud jako opatrovnický soud smlouvu, na níž byl zúčastněn jako smluvce nezletilý, nejde o jednání na oko.

Je-li nájemní smlouva, která byla sjednána se spoluvlastníky domu, z nichž některý jest nezletilý, neplatná proto, že nebyla schválena opatrovnickým soudem, není účinná ani pro ostatní zletilé spoluvlastníky.

(Rozh. ze dne 23. května 1938, Rv I 326/37.)

Srov. rozh. č. 6590, 11486, 11028 Sb. n. s.

Ve sporu o náhradu škody z porušení nájemní smlouvy, které se žalobce domáhal na žalovaném spoluvlastníku a zároveň správci domu č. p. 426 v T., jehož ideální čtvrtina náleží jako spoluvlastníci nezletilé Helze B., namítl žalovaný mimo jiné nedostatek aktivního oprávnění k žalobě, ježto žalobce nebyl nájemníkem v uvedeném domě, že se proto pro nějaké poškození při upotřebení místnosti Josefem Z. nemůže domáhati žádných nároků a že Josefu Z. bylo dovoleno upotřebiti pro sebe části jemu příslušejících místností, a učinil proto mezitímní návrh určovací, že mezi žalobcem a žalovaným není po právu nájemní poměr o místnostech, o něž jde. Soud první stolice nevyhověl mezitímnímu návrhu určovacímu, kdežto odvolací soud uznal podle uvedeného návrhu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.